

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Flumbort András László (**felperesi képviselő címe**) ügyvéd által képviselt **felperes (felperes címe)** felperesnek a dr. Bien Vivien jogtanácsos által képviselt alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen jognyilatkozat érvénytelenségének a megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. június 19. napján kelt 34.M/P.23.287/2016/13. számú ítélete ellen a felperes által 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy a felperes által a magyar állam javára fizetendő illeték összegét 1.500.000.- (egymillió-ötszázezer) Ft-ra felemeli.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 50.000.- (ötvenezer) Ft fellebbezési eljárási költséget, valamint az államnak külön felhívásra az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 2.500.000.- (kétmillió-ötszázezer) Ft fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A peres felek között 2013. február 27-én GOP-1.3.1-11/A-2012-0159 szám alatt jött létre támogatási szerződés, amelynek a tárgya „LED alapú fényterápiás fekvőkabin” kifejlesztése.

A 2013. március 12-i GOP-1.3.1-11/A-2012-0367 számú szintén a peres felek közötti támogatási szerződés tárgya „LED panelekből álló kombinált szolárium” kifejlesztése volt.

Az alperes mindkét projekt vonatkozásában ellenőrzést folytatott. Az ellenőrzések „szabálytalanság történt” megállapítással zárultak.

Az ellenőrzés kapcsán hozott megállapításokkal szemben a felperes jogorvoslati kérelmet nyújtott be. Ennek eredményeként - a kérelmet elbíráló Miniszterelnökség Jogi Ügyekért Felelős Helyettes Államtitkárság mint Központi Koordinációs Szerv - 2015. szeptember 3-án hozott határozataiban mind a GOP-1.3.1-11/A-2012-0159 azonosítószámú, mind a GOP-1.3.1-11/A-2012-0367 azonosító számú projekt kapcsán a szabálytalanságot megállapító döntést helybenhagyta. A határozatokban rögzítette, hogy a döntés ellen további jogorvoslati kérelemnek nincs helye.

2015. október 13-án a fenti döntések következtében az alperes mindkét támogatási szerződéstől elállt. A felperes az elállást sérelmezve a Miniszterelnökséghez fordult, azonban kérelmét elutasították.

Az elállás folytán a felperest 124.619.358 Ft visszafizetésének a kötelezettsége terheli, aminek azonban nem tett eleget, ezért a NAV Észak-budapesti Adó- és Vámigazgatósága Hátralékkezelési Osztálya 1359851007 ügyszámon végrehajtást folytat a felperes ellen.

A felperes keresetében kérte, állapítsa meg a bíróság, hogy az alperesnek a két támogatási szerződés vonatkozásában tett elállási nyilatkozatai érvénytelenek.

Kereseti kérelme jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:89. § (1), (2) és (3) bekezdésére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 200. § (2) bekezdésére, továbbá a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rég. Pp.) 123. §-ára

hivatkozott. Előadta, hogy az alperes által az elállás előzményeként lefolytatott szabálytalansági eljárás valótlan megállapításokat tartalmaz, ugyanis részéről a teljesítés szerződésszerű volt. Állította, hogy az alperes eljárása az Alaptörvény XVIII. cikk (7) bekezdését sérti, mivel a Miniszterelnökség Jogi Ügyekért Felelős Helyettes Államtitkárság mint Központi Koordinációs Szerv döntésével szemben nem biztosított jogorvoslati lehetőséget.

Az alperes elsődlegesen a per megszüntetését kérte.

Jogi álláspontja az volt, hogy a bíróságnak nincs hatásköre a szabálytalansági döntések felülvizsgálatára, márpedig a kereset éppen ezt célozza.

Másodlagosan a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy az alperes eljárása megfelelt a jogszabályoknak, a pályázati előírásoknak és a felperes az ügyben a számára biztosított jogorvoslatot kimerítette, ami nem vezetett eredményre, így az elállás jogszerű volt.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaptalannak találta.

Mindenekelőtt a per megszüntetésével kapcsolatos alperesi ellenkérelem kapcsán azt emelte ki, hogy az a körben felhozott érvek nem eljárásjogi, hanem az ügy érdemét érintő érvek voltak, ezért a per megszüntetésére nincs mód.

A per érdemét illetően jogi álláspontja az volt, hogy a felperesi igény elbírálására a régi Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni, figyelemmel a 2014. évi V. törvény hatályba lépéséről rendelkező 2013. évi CLXXVII. törvény 50. § (1) bekezdésére.

A kereset elbírálása során nem lehetett azt sem figyelmen kívül hagyni, hogy a támogatási szerződések tartalmának a meghatározásakor a feleket nem illette meg a teljes körű szerződéses szabadság, mert az állami és uniós források megfelelő célra történő felhasználását biztosító rendelkezésektől a szerződésben nem lehetett eltérni. Vizsgálni kellett azt is, hogy az alperesi elállás érvényességének vagy érvénytelenségének a megítélésakor van-e mód az elállás alapjául szolgáló szabálytalansági eljárásban keletkezett határozat felülbírálatára.

E körben értékelni kellett azt is, hogy a 2007-2013. programozási időszakban az Európai Regionális Fejlesztési Alapból az Európai Szociális Alapból és a Kohéziós Alapból származó támogatások felhasználásának a rendjéről szóló 4/2011.(I.28.) Korm. rendelet rendelkezései a támogatási szerződés részévé válnak, és az sem hagyható figyelmen kívül, hogy az előzőekben hivatkozott rendelet 11. § (7) bekezdésének a rendelkezése folytán ezen esetekben a méltányosság alkalmazása kizárt. A Korm. rendelet szabályozza a szabálytalansági eljárás rendjét, a Központi Koordinációs Szerv döntésére nézve is tartalmaz rendelkezéseket, valamint a Korm. rendelet 99. § (4) bekezdése a Központi Koordinációs Szerv jogorvoslati kérelem tárgyában hozott döntésével szemben a további jogorvoslat lehetőségét kizárja.

Ezek a Korm. rendelet olyan kógens szabályai, amelyek a szerződő feleket kötik, és ennek az a jogkövetkezménye, hogy a polgári bíróságnak nincs hatásköre a szabálytalansági eljárás kapcsán további vizsgálatra. Ennek megfelelően tehát a perben is irányadó a szabálytalansági eljárás során megállapított azon tény, hogy a felperes bizonyos hiánypótlásra irányuló felhívásoknak nem tett eleget, a fejlesztés megvalósulása nem tűnt biztosítottnak, és hogy a projekt költsége nem volt alátámasztott. Megállapítható volt az is, hogy a pályázó, azaz a felperes el nem számolható berendezést kívánt elszámolhatóvá tenni. Mindezen tényekre figyelemmel kellett azt vizsgálni, hogy a régi Ptk. 320. § (1) bekezdésében biztosított elállási jog gyakorlása során az alperes érvényes jognyilatkozatot tett-e vagy sem.

E körben a már hivatkozott Korm. rendelet 90. § (3) bekezdésére, illetve a 35. § (1) bekezdésében foglaltakra kellett figyelemmel lenni, amely biztosítja az alperes számára a szerződéstől történő elállás, mint jogkövetkezmény alkalmazásának a lehetőségét.

Amennyiben az alperes az elállás jogával él, úgy a felperes számára az államháztartás működési rendjéről szóló 292/2009.(XII.19.) Korm. rendelet 127. § (1) bekezdése visszafizetési

kötelezettséget állapít meg. A szabálytalansági eljárásban tett és korábban már idézett megállapítások alapján okszerű és a jogszabályoknak megfelelő volt az alperes elállása, a felperes az elállás érvénytelensége körében másra, mint a szabálytalansági eljárás hibáira nem is hivatkozott, ezért a bíróságnak a keresetet el kellett utasítania.

Ezért szükségtelen volt a felperes által előterjesztett bizonyítási indítványok szerinti bizonyítási eljárás lefolytatása.

Mindezekre figyelemmel kellett rendelkezni a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a perköltség viseléséről. E körben az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés b) pontja alapján - figyelemmel a régi Pp. 26. §-ára - a pertárgyértéket 600.000 Ft-ban állapította meg. Ennek alapulvételével rendelkezett a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése alapján megállapított mértékű perköltség viseléséről.

Ez képezte alapját a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti illetéknek, aminek a viseléséről a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a kereseti kérelem szerinti döntés meghozatalát kérte. Másodlagosan indítványozta, hogy a régi Pp. 252. § (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helyezze hatályon kívül és utasítsa az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára.

A fellebbezésben írtak szerint téves az elsőfokú bíróság azzal kapcsolatos álláspontja, hogy az általa hivatkozott Korm. rendelet 99. § (4) bekezdése kizárná a bíróság hatáskörét a szabálytalansági eljárás vizsgálatát illetően. Kiemelte, hogy az Alaptörvény XVIII. cikk (7) bekezdése és a Korm. rendelet 99. § (4) bekezdése összevetéséből megállapíthatóan az elsőfokú ítélet sérti a jogorvoslathoz való alanyi jogot. A bíróság döntésével a felperest elzárta attól, hogy bírói úton érdemi jogorvoslattal élhessen. Figyelmen kívül maradt annak a ténynek a vizsgálata és értékelése is, hogy a felperes közel 50.000.000 Ft önrészt fizetett ki a projekt megvalósításáért. Álláspontja szerint érdemben vizsgálható a szabálytalansági eljárás során hozott döntés, és ennek a vizsgálatnak az eredményeként megállapítható, hogy az alperes elállása a régi Ptk. 200. § (2) bekezdésébe ütközik, és ezáltal semmis, a felperes pedig szerződészerűen teljesített.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes fellebbezési eljárási költségeiben marasztalását kérte.

Osztotta az elsőfokú bíróságnak azt a jogi álláspontját, hogy a támogatási szerződések atipikus szerződések, és nem lehet figyelmen kívül hagyni azok elbírálása során az e tárgyban hozott uniós és hazai jogszabályokat, így értelemszerűen a 4/2011.(I.28.) Korm. rendelet szabályait. Kellő alap nélkül hivatkozott a felperes fellebbezésében az Alaptörvény XVIII. cikk (7) bekezdésére. Kiemelte, hogy a jogorvoslathoz való jog nem azonos a bírósághoz fordulás jogával, másrészt nem jelent korlátozhatatlan jogot. A Támogató döntései nem állami vagy hatósági döntések, így a jogorvoslati jog korlátozható, e korlátozás tartalmazza a Korm. rendelet 99. § (4) bekezdése. Ebből pedig az következik, hogy a felperes jogorvoslathoz való alanyi joga nem szenvedhetett sérelmet. Mindebből az is következik, hogy a jogorvoslati jog korlátozására figyelemmel a bíróság érdemben nem bírálhatja felül a szabálytalanság tárgyában hozott döntést. A felperes a rendelkezésre álló jogorvoslati lehetőséget kimerítette, a jogorvoslatot elbíráló Miniszterelnökség Jogi Ügyekért Felelős Helyettes Államtitkárság mint Központi Koordinációs Szerv határozatával az alperesi döntéseket helybenhagyta. Ennek pedig a jogkövetkezménye az alperesi elállás, ami így megfelel a jogszabályoknak, azokat tehát nem lehet érvénytelennek tekinteni.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által rögzített tényállást annyival egészíti ki, hogy a GOP-1.3.1-11/A-2012-0159 azonosító számú „LED alapú fényterápiás fekvőkabin kifejlesztése” című projekttel összefüggésben az Irányító Hatóság által lefolytatott szabálytalansági eljárás eredményeként hozott döntés értelmében a felperes a támogatási szerződésben vállalt kötelezettségeit nem teljesítette, a támogatási összeget nem rendeltetésszerűen használta fel és a projekt megvalósítása nem felelt meg a pályázati feltételeknek. Ezzel a felperes megsértette a Részletes Pályázati Útmutató C.3.F alpontját, illetve a C.8.2. pontját, továbbá megvalósította az Általános Szerződési Feltételek 7.1.3 és 7.2.2 pontjában leírt szerződésszegést.

A megállapítás alapját az képezte, hogy a támogatási szerződés 4. számú „a projekt számszerűsítható eredményei” mellékletében a felperes vállalta, hogy a berendezést 300 fő tesztalanyon kipróbálja. A 300 fő a vizsgálatban való részvételéhez hozzájáruló és a felperesnek a személyek anonimitását biztosító nyilatkozatát nem küldte meg az Irányító Hatóság részére. Éppen a felperes nyilatkozatából valószínűsíthető, hogy a projekt keretében megvalósított eszköz nem rendelkezik több hatásmechanizmussal és funkcióval, mint egy átlagos szolárium. Ezzel pedig megvalósult az ÁSZF 7.1.1 szerinti szerződésszegés, ami szerint „a támogatás jogszabálysértő, vagy szerződés ellenes módon, nem rendeltetésszerűen, illetve nem a projekt céljának megvalósítására használták fel”. A felperes terhére megállapítható szerződésszegés önmagában megalapozza a pénzügyi érdeksérelem fennálltának a lehetőségét, amelyre tekintettel megállapítható, hogy az Irányító Hatóság (alperes) döntése a pénzügyi érdeksérelem tekintetében is megalapozott volt.

A GOP-1-3-1-11/A-2012-0363. azonosító számú projektet illetően az Irányító Hatóság szintén megállapította, hogy „szabálytalanság történt”. Az ezen projekt keretében a felperes által kifejlesztett Beauty Hybrid Kombinált Szolárium orvostechnikai eszköznek minősül és ezen orvostechnikai eszköz forgalomba hozatalához szükséges feltételekkel a felperes nem rendelkezett. Az orvostechnikai eszközökről szóló 4/2009. (III.17) EüM. rendelet 17. §-a szerinti gyártó és eszköz bejelentés formanyomtatványa a rendelet 16. számú mellékletében található, a jogszabály előírja, hogy az eszközt az Egészségügyi Engedélyezési és Közigazgatási Hivatal Orvostechnikai Főosztálya részére kellett volna bejelenteni engedélyeztetés céljából. Ezen jogszabályi kötelezettségének a felperes nem tett eleget. Mindezek mellett a gyógyhatás megállapításához az Egészségügyi Nyilvántartási és Képzési Központ Orvostechnikai Főosztálya által kiadott igazolás kell, amellyel szintén nem rendelkezett a felperes. Nem állt rendelkezésre a gépek UV-fény kibocsátási teljesítményéről a szükséges dokumentum, továbbá a kifejlesztett berendezés káros hatásait kizáró szakvélemény, valamint a prototípus tesztelését végző 300 fő anonimitásához hozzájáruló nyilatkozata sem. Ezt a tesztelést a felperes a Támogatási Szerződésben is vállalta. Mindezek a hiányosságok vezettek ahhoz a megállapításhoz, hogy az orvostechnikai eszköz forgalomba hozatalához szükséges feltételek nem valósultak meg. Az alperes fenti dokumentumokkal kapcsolatos hiánypótlásának a felperes nem tett eleget, így súlyos pénzügyi érdeksérelem is fennáll, mivel a fejlesztés megvalósulása nem biztosított, a projekt költsége nem alátámasztott, valamint a felperes el nem számolható berendezést kíván elszámolhatóvá tenni. A felperes ezen projekt kapcsán megsértette az Általános Szerződési Feltételek 7.1.3.A pontját, a 7.2.2 pontját. Megállapítható a fentiek kapcsán a Részletes Pályázati Útmutató C.3.F és C.8.2 pontjában foglaltak fennállta is.

Ami a kereseti kérelmet, illetve a fellebbezési tárgyaláson is pontosított fellebbezési kérelmet illeti, ezzel kapcsolatosan a másodfokú bíróság a következőket emeli ki.

A felperes kereseti kérelmét, illetve fellebbezési kérelmét akként tartotta fent, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes elállást tartalmazó nyilatkozata érvénytelen. A felperes 3. sorszám alatti beadványában azt emelte ki, hogy az egyes projektek kapcsán az alperesi elállást tartalmazó

jognyilatkozatok nem jogszerűek és erre alapította azok érvénytelenségét, majd a 9/F. sorszám alatti beadványában akként pontosította a keresetet, hogy az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 200. § (2) bekezdése szerint semmis az alperesi jognyilatkozat és a fellebbezési tárgyaláson úgy pontosította a semmisséggel kapcsolatos kérelmét, hogy a jognyilatkozat a 4/2011. (I.28) Korm. rendelet 99. § (4) bekezdésében ütközik, ezért az a régi Ptk. 200. § (2) bekezdése alapján semmis.

A felperes által előterjesztett kereseti kérelem és annak indoklásában hivatkozottakból azonban az állapítható meg, hogy függetlenül attól, hogy a kereseti kérelem az elállás „érvénytelenségének” megállapítására irányult, tartalmában a felperesi perindítás az elállás jogszerűtlenségének a megállapítását célozta. Amennyiben ugyanis az alperesi elállás jogellenességét a bíróság jogerősen megállapítja, úgy a felperes támogatási összeg visszafizetésével kapcsolatos kötelezettsége is megszűnik, márpedig a kereset éppen ezt a joghatást kívánta kiváltani. Ilyen esetben tehát nem az elállás érvénytelenségének a megállapítása történik, a kereset jogalapja nem a Ptk. 239/A. §-a.

Ezért helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a kereseti kérelem megjelölésétől függetlenül érdemben vizsgálta az alperesi elállás jogszerűtlenségét, vagy jogszerűségét és nem pedig annak az érvénytelenségét tette a vizsgálat tárgyává.

Az ügy érdemét illetően is osztotta a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság álláspontját.

Helytálló az elsőfokú bíróság azzal kapcsolatos megállapítása, hogy a perbeli támogatási szerződések olyan atipikus szerződések, amelyeket sem a régi Ptk., sem pedig a jelenleg hatályos Ptk. nem szabályoz. Helytálló az elsőfokú bíróság álláspontja az alkalmazandó jogszabályokat illetően is.

Alaptalanul állítja a felperes fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság ítélete sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését, illetve a 4/2011. (I.28) Korm. rendelet 99. § (4) bekezdése szintén a jogorvoslathoz való alanyi jogot sérti.

Egyrészt maga a hivatkozott kormányrendelet 99. § (4) bekezdése biztosít lehetőséget a támogatásban részesülő fél számára, hogy az Irányító Hatóság döntésével szemben a Központi Koordinációs szerv által elbírálandó jogorvoslati kérelmet terjeszthessen elő. Az alperes a támogatási szerződés és az annak részét képező Általános Szerződési Feltételek alapján - nem pedig közigazgatási hatósági jogkörében - tesz elállást tartalmazó jognyilatkozatot. Így többek között akkor, hogyha a szabálytalansági eljárás „szabálytalanság történt” megállapítással zárul. Ez esetben is helye van az elállás jogszerűsége vizsgálatának polgári peres eljárás keretében, a jogvita elbírálása polgári bíróság hatáskörébe tartozik. Mindez pedig biztosítja a támogatásban részesülő számára a megfelelő jogorvoslati lehetőségeket.

Téves a felperes azzal kapcsolatos álláspontja, hogy az alperes elállása az előzőekben már hivatkozott kormányrendelet 99. § (4) bekezdésébe ütközik.

A hivatkozott jogszabályi rendelkezés ugyanis csupán annyit mond ki, hogy „a központi koordinációs szerv jogorvoslati kérelem tárgyában hozott döntése ellen további jogorvoslati kérelem előterjesztésének nincs helye”, az alperes elállási nyilatkozata nem is a felperes által hivatkozott jogszabályi rendelkezésen alapul, hanem a 4/2011. (I.28) Korm. rendelet 35. § (1) bekezdése, továbbá a 90. § (3) bekezdése hatalmazza fel az Általános Szerződési Feltételekben, továbbá a jogszabályban meghatározott feltételek fennállta esetén a szerződéstől történő elállásra az alperest.

Helytálló az elsőfokú bíróság álláspontja a vonatkozásban is, hogy a szabálytalansági eljárások kapcsán hozott döntések bíróság általi felülvizsgálatára nincs mód. Ez következik a kormányrendelet 92. § (1) bekezdéséből, 94. § (1) bekezdéséből és a 97. § (1) bekezdéséből, továbbá a 99. § (4) bekezdéséből.

A becsatolt okirati bizonyítékokból kétséget kizáróan megállapítható a felperes szerződésszegése, a felperes az általa a peres iratokhoz csatolt Dr. D.S. belgyógyász szakorvostól származó véleményvel, továbbá az érintésvédelmi szabványossági felülvizsgálat kapcsán született nyilatkozatokkal az alperesi hiánypótlásra felhívásban foglaltaknak nem tett eleget, így tehát

megszegte az ÁSZF előírásait, ezért a szerződésszegés súlyával arányban álló volt az alperesnek a szerződéstől történő elállása. Mindezek folytán a Ptk. 320. § (1) bekezdésében írtakra is figyelemmel az elsőfokú bíróság a keresetet, mint alaptalant helytállóan utasította el.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság a pertárgyérték meghatározásakor.

A Pp. 253. § (3) bekezdésének 2. fordulata szerint a másodfokú bíróság a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről.

Az előzőekben idézett jogszabályi rendelkezés alapján a másodfokú bíróság a Pp. 24. § (1) bekezdésének az alkalmazásával megállapította, hogy a per tárgyának az értéke 124.619.358 Ft, egyezően a felperes által vissza nem fizetett támogatási összeggel. Az alperesi elállás jogszerűtlenségének megállapítása esetén ugyanis a felperes ilyen összegű tartozás megfizetése alól mentesülne, így a pertárgy értékének ezt az összeget kell tekinteni.

Ennek megfelelően a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték mértéke helyesen 1.500.000 Ft [1990. évi XCIII. törvény 42. § (1) bekezdés a) pontja]. Ezt az összeget köteles tehát a felperes megfizetni az államnak külön felhívásra [1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdés, valamint a 6/1986. (VI.26) IM rendelet 13. § (2)].

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján azzal hagyta helyben, hogy a felperes által fizetett kereseti illeték összegét a rendelkező részben írtak szerint felemelte.

Az elsőfokú bíróság az alperes javára elsőfokú perköltségként 50.000 Ft-ot állapított meg, az alperes ezt a megállapítást nem fellebbezte, ezért a másodfokú bíróság e részben az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezés hiányában - nem érinthette [Pp.253. § (3) bekezdés 1. fordulata].

Mivel a felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az előzőekben is hivatkozott 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése alapján megállapított mértékű fellebbezési illetéket a törvény 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI.26) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján köteles megfizetni az államnak külön felhívásra.

Az alperest megillető fellebbezési eljárási költséget illetően a másodfokú bíróság figyelembe vette, hogy a fellebbezési eljárásban a pertárgy értékét az elsőfokú ítéletben megállapítottakhoz képest lényegesen magasabb összegben állapította meg. Az alperest megillető fellebbezési eljárási költséget a 32/2003. (VIII.22) IM rendelet 3. § (5) és (6) bekezdésének az alkalmazásával 50.000 Ft jogtanácsosi munkadíjban állapította meg, amit a felperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperesnek.

Budapest, 2018. január 26.

Dr. Pestovics Ilona s.k.
a tanács elnöke

Takácsné dr. Kükáló Judit s.k.
bíró

Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k. előadó
bíró

A kiadmány hitelélül:
bírósági tisztviselő